

Amanda
Foodyová

C.L.
Herman

Ať vyhraje
ten nejhorší

PÁD VŠECH NEŘÁDŮ

New York
Times
Bestseller

host

ALL OF OUR DEMISE

Copyright © 2022 by Amanda Foody
and Christine Lynn Herman

Jacket art by Will Steahle

Map by Jennifer Hanover

Translation © Agáta Hamari, 2023

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2023
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1839-5 (PDF)

ISBN 978-80-275-1840-1 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1841-8 (MobiPocket)

Věnováno Kelly a Whitney,
druhé polovině našeho týmu

VĚŽ

KLÁŠTER

JESKYNĚ

HORY

PILÍŘ
ŠAMPIONŮ

BLATA

LOM

ILVERNATH-MĚSTO

MLÝN

HRAD

LES

KRYPTA

CHALUPA

ILVERNATH

BRIONY THORBURNOVÁ

*Včerejší události u Piliře šampionů obyvatelům
Ilvernathu ukázaly, že boje letošního turnaje nebudou
probíhat v bezpečí za Krvavým závojem.
Bitva dorazila až k nám.*

ILVERNATHSKÉ LISTY
TURNAJOVÉ NÁSILNOSTI VTRHLY
DO ILVERNATHU

Rodina Thorburnova byla v pradávných krvavých dějinách jejich města vždycky považována za ty největší hrdiny a nikomu se to nepříčilo víc než sestrám Thorburnovým.

Potkaly se u dveří Věže, starobylé budovy ze zvětralého hnědého kamene obrostlého břečtanem a ostružiním, z níž nahoře jako špička čarodějnického klobouku čněla pokřivená věžička. Celý jejich život tahle Dominanta vypadala jako hromada sutin, ale přesto teď hrdě stála v kopcích tyčících se nad městem Ilvernath jako připomínka všech slavných úspěchů jejich rodiny.

Briony, starší ze sester, vyrostla s jistotou, že patří přímo do centra dění rodinných příběhů. Trávila život v pohybu, a tak byla její vysoká postava svalnatá. Ruce jí zdobily arzenál křišťálových čaroprstenů tak mocných, že jimi dokázala vládnout jen hrstka dalších lidí. Neexistovala žádná výzva, jíž by v cestě za svým cílem odmítala čelit. Žádná cena, kterou by nezaplatila za vítězství.

Byla ideální hrdinka. Nebo tomu aspoň kdysi věřila.

„Nevím, co jinýho ti mám říct,“ začala Briony opatrně, „kromě toho, že se omlouvám.“

Innes zkrivila obličej a překročila práh. „Na tohle omluva nestačí.“

„A co třeba to, že jsem se změnila?“

Přestože sestry měly stejně bledou pihovatou pleť a ostré rysy, nemohly být rozdílnější. Briony se chovala unáhleně, Innes rozvázně. Briony byla impulzivní, Innes vypočítavá. Obvyčně by se Innes jakoukoli Brionyinou omluvou dala obměkčit, ale tentokrát poprvé nevypadala, že má v úmyslu se vzdát.

Innes se protáhla kolem sestry, chladně přejela pohledem podlahu Věže a v jejím výrazu se objevil záblesk poznání. Interiér každé Dominanty se přizpůsobil vkusu šampiona, který ji obsadil, a tak se Věž od chvíle, kdy Briony vkročila dovnitř, vyzdobila gobelíny s venkovskými motivy, chlupatými vlněnými koberci a elegantně vyřezávaným mahagonovým nábytkem, jako by ji vystřihli přímo z nějaké pohádkové knížky. Briony si dřív myslela, že se tam bude cítit jako doma, ale místo toho jí to připadalo, jako by trčela v jakési podivné časové schránce, plné výplodů fantazie svého dětství.

Innes se zastavila před hrubým kamenným pilířem u úpatí schodiště. Pilíř byl středobodem magické moci Dominanty a na jeho přední straně byla vyrytá jména stovek bývalých šampionů, z nichž skoro všechna byla přeškrtnutá. Kamenem se táhly tři praskliny a každá pulzovala planoucí šarlatovou září.

Dotkla se jednoho z posledních jmen, vyvedeného úhledným psacím písmem.

Innes Thorburnová

„Já ti nevěřím,“ řekla Innes upjatě. „Takhle rychle se nikdo nezmění.“

Zvedla levou ruku a ukázala sestře malíček. V místě, kde se prst spojoval s dlaní, měla ošklivou rozšklebenou jizvu.

Jizvu, kterou měla na svědomí Briony.

„No, já se o to snažím.“ Briony věděla, jak trapně to zní.

„Mě tvoje výčitky svědomí nezajímají. Nepřišla jsem si pro omluvu.“

„Tak proč teda?“

„V Ilvernathu ještě nikdy žádněj podobnej turnaj nebyl. Pravidla, co celý staletí drží kletbu pohromadě, se hroutí. Naše rodina potřebuje vědět proč.“

„Takže tě sem poslali pro odpovědi.“ Briony si nervózně zatahala za pramínek kaštanově hnědých vlasů, který se jí uvolnil z copu.

„Přihlásila jsem se dobrovolně,“ opravila ji Innes ostře.

Zatímco většina kendalleského národa v posledních několika dekádách s otevřenou náručí přijímala magické a technologické pokroky, ospalé město Ilvernath se do moderní doby zdráhavě doplazilo. Jeho ulice stále vypadaly jako bludiště s mechem porostlými dlažebními kostkami a pojem parkovací místo tu byl téměř neznámý. Svérázné ilvernathské čarokrámký a hospůdky ještě nenahradila módní obchodní centra a řetězce. Pyšnilo se maličkým letištěm, nadějnou uměleckou scénou a pověstí rozkošného, i když poněkud nezajímavého města.

Tohle všechno se změnilo před rokem, kdy kniha neznámého autora Ilvernath vystřelila do středu mezinárodní pozornosti.

Mágie se na světě vyskytovala ve dvou variantách: jako obecná mágie, která — jak naznačoval její název — byla hojně k nalezení ve volné přírodě, a jako vysoká mágie — mocná, nebezpečná a velice, převelice vzácná.

Existenci jediného jejího zdroje střežilo jako svoje tajemství sedm nejstarších rodin v Ilvernathu. Skandální loňský bestseller *Tragická tradice: Pravdivý příběh města, které posílá své děti na smrt* odhalil celému světu příšernou pravdu: že si tyto rodiny skrytý pramen vysoké mágie uzurpovaly a válčily o něj... dokud nedošly k brutálnímu kompromisu.

Ke kletbě, již na sebe rodiny seslaly.

V každé generaci všechny rodiny posílaly svého šampiona do turnaje na život a na smrt. Vítěz své rodině zajistil výlučné právo používat ilvernathskou vysokou magii po příštích dvaceti let — dokud se na obloze neobjeví další rudý Krvavý měsíc, značící, že předchozí cyklus skončil a že turnaj začíná nanovo.

Před dvěma týdny kletba opět započala.

Kletba, na kterou se Briony vždycky dívala jako na čest a doufala, že se do ní jednou zapojí. Celý život o tom snila.

Kletba, kterou se teď Briony snažila ze všech sil zlomit.

„Vím, proč se turnaj mění,“ oznámila Briony sestře, která pořád stála na úpatí točitého schodiště. Jako liána se ovíjelo okolo pilíře a pak se stáčelo nahoru do zbytku Dominanty.

„Fajn.“ Innes vystoupila na první schod.

„Můžeme si o tom promluvit tady dole.“ Briony nebyla zrovna nachystaná sestru po Věži provádět. „Proč...“

„Protože si chci prohlídnout to, co mělo být moje.“

S tím se Innes vydala po schodech nahoru. Briony šla za ní a z kamenných zdí na ni pomrkávaly lucerny z tepaného železa, stejně jako mocné ochranné čarokameny zapuštěné v omítce. Podle četných pohádkových příběhů rodiny Thorburnových jejich první šampionka křišťály do stěn zasadila sama, aby se ubránila nepřátelům.

Briony s Innes dřív tyhle historiky zbožňovaly. Utěšovaly je, když je jako batolata opustila truchlící matka a potom i celé jejich dětství, zatímco si je mezi sebou jako horký brambor přehazovali různí bratřenci a sestřenice. V těch příbězích Briony nebyla malá osamělá holčička, jejíž jediný domov představovala její sestra. Místo toho sebe samu obsadila do role ideální členky rodiny Thorburnovy. Ideální šampionky. Někoho, kdo už všem dokázal, že mezi ně opravdu patří.

Když Innes dorazila na podestu na vrcholku schodiště, otočila se k Briony, stojící o pár schodů níž. Čelo jí zakrývala ležérní hnědá ofina a padala jí do očí.

„Vypadá to tady přesně tak, jak jsme o tom vždycky snily,“ prohlásila bezbarvě. „To seš určitě nadšená.“

Briony zkřivila tvář. „To nejem.“

Innes si odfrkla. „Proč ne? Vždyť ti na výhře v turnaji záleží víc než na čemkoli jiným. Nebo na komkoli jiným.“

Briony opravdu dřív věřila, že je turnaj jejím osudem. Věřila tomu tak pevně, že uřízla Innes prst, aby jí mohla ukrást prsten šampionů a nastoupit do turnaje místo ní. Ano, doopravdy si myslela, že pokud se Innes turnaje zúčastní, tak zemře. Ale taky si sebe samu představovala jako legendu, jako člověka, který zlomí nezlomitelnou kletbu.

Připadalo jí, že zmrzačit vlastní sestru kvůli tak ušlechtilému cíli stojí za to.

„Máš pravdu. Takhle jsem se dřív vážně cejtila,“ připustila Briony. „Ale já už turnaj nechci vyhrát — chci s ním skoncovat.“

„To fakt pořád předstíráš, že to zvládneš?“ zeptala se Innes chladně.

„Myslím to vážně. Jestli chceš, klidně na mě sešli kouzlo pravdy.“

Innes rozzlobeně zafuněla. „Nebuď tak dramatická. Prostě mi to jenom... vysvětlí.“

Teď už Briony dokázala svůj plán bezchybně odrecitovat. Za poslední den ho musela vysvětlovat hned několika lidem. Ale ze všech osob, které se snažila přesvědčit, jí Innes připadala nejdůležitější.

Stejně jako všechny ostatní kletby byl i turnaj zkonstruován na heptagramu — sedmicípé hvězdě, která byla většinou nakreslená na čarovnici, na každém svém vrcholku měla položenou jednu přísadu a ve středu kámen se zaklínadlem.

Jenže tady jako čarovnice fungoval samotný Ilvernath. V každé ze sedmi Dominant, které se v průběhu turnaje probouzely k životu, stál pilíř, sloužící jako vrchol heptagramu. A Relikvie — sedm předmětů, jež během tří měsíců trvání turnaje náhodně padaly z nebe — byly přísady.

„Je to kletba, která se dokola a dokola sama sesílá,“ vysvětlovala Briony. „Pilíř šampionů je čarokámen uprostřed heptagramu. A mrtví šampioni jí cyklus po cyklu dodávají sílu.“

Kletby vyžadovaly oběti. A šest životů, které si turnaj nesčetněkrát vzal, byla ohromná oběť.

Zatímco Briony tohle všechno líčila, sledovala Innesin výraz a doufala, že v něm zahlédne záblesk respektu, nebo aspoň porozumění. Ale výraz v sestřině obličejí se vůbec nezměnil.

„Zajímavá teorie,“ pronesla Innes vyhýbavě. „Jak máš v plánu tu kletbu doopravdy prolomit?“

„V každý turnajový rodině se traduje příběh o konkrétní Relikvii a Dominantě,“ začala Briony. „Ten náš už jsi slyšela. Já... jsem se ti to snažila říct předtím, než...“ Než na ni zaútočila.

Innes se dotkla jednoho z ochranných čarokamenů. Briony to připomnělo, jak si spolu hrávaly na pohádku jejich rodiny a vtiskávaly do zdí Thorburnova panství křišťály.

„Jako bych snad potřebovala náš rodinnej příběh připomínat,“ zabručela Innes. „Jenže už spousta Thorburnovejch použila Zrcadlo a obsadila Věž, ale stejně se nic nestalo.“

„Nejde jenom o tohle. Musíš tu správnou Relikvii spárovat s pilířem tý správný Dominanty a tím se spustí zkouška — poslední obrannej pokus tě zastavit, abys ten kus turnaje nezničila. Víím to, protože už jsme jednou zkouškou prošli.“ Tím Briony myslela sebe a Finleyho Blaira, dalšího šampiona. Ten byl zrovna ve Věži taky, ale souhlasil, že se ztratí a poskytne sestřám trochu soukromí. „Všechno to zvláštní, co teď můžete zvenčí pozorovat — praskliny v pilíři nebo to, že Krvavej závoj mezi Dominantama a Ilvernathem zmizel —, je důsledek toho, že jsme část kletby zlomili.“

Když turnaj začal, na Ilvernath padl jako rudý rubáš magický fenomén jménem Krvavý závoj, oddělil město od turnajového území a oboje odstříhl od zbytku Kendalleu. Ale poté co Briony s Finleyem spárovali Meč s Jeskyní, omylem tím rozbili vnitřní

Krvavý závoj. Přestože se pořád nedalo utéct mimo město, šampioni se teď mohli vydat do Ilvernathu a kdokoli z Ilvernathu mohl bez problému vkročit na turnajové území — jako to udělala Innes.

Briony ovšem vynechala jednu zásadní drobnost: že existuje víc možností, jak turnaj zničit. S Finleym ho začali rozebírat kousek po kousku, čímž se snažili zajistit, aby potom co se kletba zlomí, všichni zbylí šampioni přežili. Jenže turnaj by se taky klidně mohl zborit a všech pět jich vzít s sebou. A přesně tenhle možný výsledek ji děsil.

Na rozdíl od druhé, bezpečnější možnosti jí připadalo, že zborcení kletby ani zdaleka nemá pod kontrolou. Celý turnaj byl příběh, vzorec, který se za osm století své existence pořád dokola a dokola upevňoval, a pokaždé když se z něj šampioni až příliš vychýlili, pilíře praskly. Na straně s vyrytými jmény šampionů už se objevily tři smrtelně nebezpečné pukliny, na rozdíl od jediné Brionyiny a Finleyho vítězné praskliny na druhé straně, na níž sedm hvězd představovalo Relikvie. Jejich přežití nezáviselo jenom na tom, jestli se jim podaří všechny Relikvie spárovat s Dominantami — byl to taky závod s časem, a oni ho už teď prohrávali.

„Takže proto se to asi všechno děje.“ Innesin hlas zněl jemně. „Fakt si myslíš, že to zvládnete jednou provždy ukončit?“

Briony váhavě postoupila o krok výš a pak ještě o jeden, až sestry stály vedle sebe. „Doufám,“ odpověděla. „Vždycky budu litovat toho, co jsem ti provedla, ale teď se snažím dělat správnou věc. Slibuju.“

Innes popotáhla, otřela si oči a Briony se sevřela hrudí. Celý život na sobě visely. Bylo naprosto nemožné potlačit instinkt, že ji musí utěšit — obejmout ji jako už tisíckrát předtím.

Jakmile se dotkla Innesina ramene, věděla, že udělala chybu.

Sestra ucukla a jeden její prsten se bíle rozzářil. Vzduch prořízla stříbrná jiskra a se syčením se uhasila o Brionyinu ruku.

Briony vyjekla bolestí a klopýtla o pár schodů níž. Jen tak tak že nespada. Přitiskla se zády ke zdi.

„Co to děláš?“ zaskřehotala Briony.

„Nesahej na mě.“ Innes se v očích třpytily slzy vzteku. „Nemysli si, že to tady zkusíš mezi náma spravit jenom proto, aby ses cejtila líp. Možná je pravda, co o tom všem říkáš, jenže já tě znám. Pořád seš posedlá představou, že z tebe bude hrdinka.“ Rozzlobeně máchla rukou ke stěnám Věže a s každým slovem zvyšovala hlas. „Ale ty seš ten poslední člověk, co by si to zasloužil. A i kdybys turnaj vážně ukončila, nic to nezmění na tom, cos provedla mně. Takže tím ani nezkoušej zakrýt svoje pocity viny.“

Další Innesin prsten zaplál a po zdech se rozběhly vytáhlé, přízračné ruce, načež se vrhly na Briony. Než se k ní stačily dostat, Briony seslala Ochranný hranol. Před ní se zjevil štít ve tvaru kosočtverce, který tvořily desítky pableskujících, kaleidoskopických světelek. Ruce do něj narazily a rozplynuly se v obláčcích kouře.

„Já vím, že jsem ti provedla příšernou věc,“ vypravila ze sebe Briony. „Ale tohle dělat nemusíme. *Prosím.*“

„Ne, nemusíme,“ souhlasila Innes. „Ale já *chci.*“

Innes ji tam uvěznila i bez použití magie. Schody za Brionynými zády byly zrádně příkré, a kdyby se otočila a chtěla je seběhnout, měla by ji Innes krásně na mušce. Kdyby u sebe Briony měla kouzlo Odsud tam, mohla by se teleportovat pryč, ale ve vlastní Dominantě ji nenapadlo si čaroprsten nasadit. Briony se zběsile snažila vymyslet, jak z toho ven, aby ani jedna z nich neskončila rozplácnutá dole se zlomeným vazem.

Naštěstí to Briony nejlépe myslelo pod tlakem.

Seslala Signální světlici a zakryla si oči. Kouzlo prořízlo šero ve Věži zábleskem zářivého světla. Innes překvapeně vykřikla a Briony mezitím vyrazila po schodech nahoru, protáhla se kolem zmatené sestry a vpálila dveřmi do nejvyš položené místnosti Dominanty.

Sotva se otočila, už jejím směrem svištěla kletba. Innes klopytla dopředu a snažila se mrkáním odehnat účinky kouzla. Briony rychle znovu nahodila štít.

„Myslela jsem, že ze souboje utíkáš nerada,“ prskla Innes.

„A já myslela, že souboje nevyhledáváš.“

Innes vzteky zkřivila tvář. „Tohle jsi začala ty. Kdyžs mě nechala v bezvědomí před Pilířem šampionů. Kdyžs mi kurva usekla prst.“

Ta slova se ozvěnou odrážela od kamenných zdí. V šarlato-vém světle Krvavého závoje na nebi, pronikajícím dovnitř třemi obrovskými okny, Innes strašidelně zářila.

„Už jsem ti říkala, jak moc mě to mrzí.“ Briony se chvěl hlas. „J-já nevím, co jinýho ti mám říct.“

Další z Innesiných prstenů zaplál a okolo kotníků jim začal kroužit poryv větru. Nabíral rychlost a zvedal se, dokud nevěřil v celé místnosti. Na obrovském stole uprostřed začaly šustit papíry a miniaturní karmínová figurka, symbolizující jednoho ze šampionů, s rachotem spadla na zem.

„Nikdy nepochopíš, jak to bylo ponižující,“ zavrčela Innes. „Jaký to bylo, probrat se a přiznat, žes mi ukradla prsten šampionů. Žádnej Thorburn nikdy nebyl takovej slaboch.“

„Ty nejseš slaboch.“

„Ale prosím tě. Vždycky sis myslela, že jsem něco míň než ty. Míň talentovaná. Míň schopná.“ Vítr zesílil. Překotila se jedna židle, pak druhá a Briony dělalo problém se udržet na nohou. „Tys byla ta jediná rodina, na který mi kdy záleželo, Briony. Udělala bych pro tebe cokoli. Ale tys místo mě dala přednost nějaký pohádce.“

Vítr zaburácel silou bouře a Briony konečně ztratila rovnováhu. Její štít se rozplynul a odhodilo ji to dozadu, až bolestivě narazila do nejbližšího okna. Pod ramenem se jí roztříštilo sklo, střepy začaly pršet dolů a její tělo na okamžik děsivě balancovalo na kraji parapetu. Ostré kameny u základů Věže se na ni

šklebily jako otevřená tlama plná zubů. Křečovitě sevřela oken-
ní rám. Zapřela se a zhroutil se na podlahu Věže. Do dlaní se
jí zapíchal úločky skla.

Když zvedla oči, uviděla, že se k ní Innes blíží.

Možná jí její sestra opravdu zabije. Přímo tady a teď. Možná
si to zaslouží.

Ale ne — skoncovat s turnajem bylo mnohem významnější
než to, co Briony provedla své sestře. Její mise byla důležitější
než pocit viny, důležitější než kterákoli z nich dvou.

„Co se tady děje?“ vyštěkl Finley Blair. V rámu dveří se tyčila
jeho impozantní postava s prskající Bleskovou harpunou v jedné
ruce, připravená zaútočit. Briony Finleyho vždycky považovala
za jakéhosi moderního rytíře — mocného, pohledného sesíla-
tele se snědou pleť, kratičkými kudrnami a slabostí pro ragbyo-
vé dresy. Jeho nejsilnější zbraní však nebyl jeho důkladný výcvik
ani kodex cti jeho rodiny, ale taktické myšlení. Už od začátku
tvrdil, že tahle schůzka je příšerný nápad. Briony si bláhově stá-
la za tím, že ne.

Innes se otočila a zalapala po dechu. „Vy dva spolupracujete?“

Kromě toho, že byl Finley Brionyin spojenec, byl taky její bý-
valý přítel.

„Překvápko,“ řekl Finley suše.

„Je po souboji, Innes,“ zašeptala Briony. „Oba nás sundat ne-
zvládneš.“

Sestře se vzteky rozhořely tváře. „Tvrdilas, že ses změnila.
Ale já myslím, že seš pořád úplně stejná.“

S prásknutím a zábleskem bílého světla se vypařila. Kouzlo
Odsud tam, uvědomila si Briony zasmušile.

Finley těkal očima po zničené místnosti. „Takže to asi neby-
la přátelská rodinná sešlost, co?“

Briony se zachvěla. Innes už je možná pryč, ale její slova ji
budou strašit ve snech. „Moje rodina měla nějaký otázky ohled-
ně toho, proč se turnaj mění,“ odpověděla sklesle a vytáhla si

z copu skleněný střep. „Innes se dobrovolně přihlásila, že se mě půjde zeptat. Nejspíš věděli, že ji pustím dovnitř, ale... myslím, že mě jenom chtěla potrestat.“

„Protože bejt v turnaji na život a na smrt už asi není dostatečnej trest.“ Finley přiběhl ke stěně, u níž se Briony choulila. „Nebolí tě nic?“

„Ani ne.“ Na pár místech ji štípaly ruce, ale to spraví Obvaz. „Nebo aspoň ne fyzicky.“

Finley se zakřenil. „Ve víc tady stejně doufat nemůžeme, ne?“ Briony polkla. „To ne.“

Finley k ní natáhl ruku. Chytila se ho, a když ji zvedl na nohy, najednou jí hlavu zaplavily vzpomínky na předchozí den, kdy společně spárovali Meč s Jeskyní.

Briony si představovala, jak Meč trčí z pilíře tam, kam ho zabodli. Jak se do jezera sypou kameny, jak oni dva zběsile utíkají do bezpečí. A jak triumfálně se potom cítila. Poprvé od chvíle, kdy vyšel Krvavý měsíc, opravdu věděla, že něco udělala správně. Dobře.

„Myslíš, že se vrátí?“ zeptal se Finley.

„No, já už ji samozřejmě do Věže nepustím.“ Briony si povzdychla. „Řekla... řekla jsem jí, že chceme turnaj ukončit. Vypadalo to, jako by jí bylo úplně jedno, jestli mluvím pravdu, nebo ne.“

„Na tom, co si myslí, vůbec nezáleží. Teď už máme důkaz. A víme, co musíme udělat.“ Finley znovu postavil jednu ze spadených židlí a ona mezitím posbírala karmínové figurky a položila je na stůl. Připomněla si, že i když ji možná nebude podpořovat její rodina, mají s Finleym ještě jednu spojenkyni: Isobel Macaslanovou, která za nimi přijde do Věže, jakmile se vzpamatuje ze včerejšího nelítostného souboje.

A až se objeví, budou mít jednoduchý cíl.

Zničit turnaj — než on zničí je.

ISOBEL MACASLANOVÁ

*Zakázaná láska? Viděli jsme šampiony
Isobel Macaslanovou a Alistaira Lowea
ve skandálních objeti.*

ŠARMANTNÍ ZPRAVODAJ
OSUDEM PRONÁSLEDOVANÁ ROMANCE
POSLALA ILVERNATH DO KOLEN

Isobel Macaslanová se probrala přivázaná k židli.

Místnost kolem byla stísněná a tmavá. Mezerami mezi zataženými závěsy pronikaly dovnitř tenoučké paprsky denního světla a ozařovaly zrníčka prachu vznášející se ve vzduchu. V šeru podél zdí stěží rozeznávala police plné různých lahviček, zavařovaček a plastových dóz. Vzduch byl prosycený bylinkami a zatuchlinou.

Zatímco se mlha v její hlavě rozplývala, uvědomila si, že to tam poznává: byla to zadní místnost kletbokrámků Reida MacTavishe. Nebo spíš jedna ze zadních místností. Celý prostor obestíralo mocné zaklínadlo a vyměňovalo jeho obsah jako diapozitivy.

Isobel zoufale škubala za magická pouta okolo svých zápěstí a kousala do roubíku v puse, zauzlovaného pod copem z umaštěných zrzavých vlasů. V panice si v hlavě přehrávala nejnovější vzpomínky.

Souboj u Pilíře šampionů. Kletba, která ji zasáhla a která měla být smrtící.

Reid MacTavish, až příliš ochotný ji uzdravit.

Její vlastní kouzlo, jež jí dovolilo nahlédnout do Reidových myšlenek a ukázalo jí pravdu o tom, co je zač, co provedl a co měl ještě v plánu udělat. Všichni šampioni byli v ohrožení...

Někde mimo místnost cosi zašustilo.

Isobel ztuhla. Když pak nikdo nevešel dovnitř, zatahala za pouta silněji a obvykle bledou kůži pod nimi už měla celou rudou a rozedřenou. Ale očarovaný provaz se ani nehнул. Všechny čaroprsteny jí někdo stáhl z prstů. Pryč byl i její medailonek.

Hrdlo se jí sevřelo panikou, ale nevydral se z něj žádný výkřik ani zakňourání. Chvilku jí trvalo, než si uvědomila, že nedýchá — že dýchat nepotřebuje. Srdce jí netlouklo a jen ji v hrudi tížilo jako olovené závaží. A byla jí zima, děsivá zima, a nemělo to nic společného s říjnovým chladem.

Reid jí vysvětlil, co se jí stalo, ale ona tomu pořád nedokázala uvěřit. Otec jí přísahal, že ji Švábův pancéř ochrání, a i když jí kouzlo opravdu zachránilo život, vůbec se nezmínil, jakou cenu za to Isobel zaplatí. Její tělo jí připadalo cizí. Byla zlomená.

Uvězněná.

Jako by už teď byla mrtvá.

Isobel nasála nosem vzduch tak přerývaně a nuceně, až se do roubíku rozkašlala.

Seš Macaslanová, zakrálal jí v hlavě otcův chraplavý hlas. Máš tuhej kořínek.

Ta slova jí opakoval snad stokrát, a i když si je jenom představovala, stejně ji dokázala upokojit. Přinutila se uklidnit, soustředit se. Takový výkon by v její situaci měl být naprosto nemožný, ale Isobel během posledních dvou a půl týdne přišla o schopnost vycítit mágií, znovu ji nabyla, zradila svou bývalou nejlepší kamarádku a odsoudila kluka, na němž jí záleželo, k smrti.

I předtím, než jí dotlouklo srdce, byla jako z ledu.

Isobel zašoupala nohama po podlaze. Teniskami narazila do nějakého kusu nábytku — do pracovního stolu, pokud si tu

místnost správně vybavovala. Zvedla jednu nohu a kopla do desky stolu, až knihy a dózy s hlasitým křachnutím popadaly na zem.

Na okamžik se zaposlouchala a vyčkávala. Nic. Reid na tuhle místnost určitě seslal odhlučňující kouzlo, aby ji tam lépe schoval. Přesně jak doufala.

Isobel sebou hodila do strany. Židle se převrátila a ona bolestí zkřivila tvář, když se ramenem praštila o podlahu. Začala šmátrat okolo, dokud prsty nenahmatala skleněný střepeň.

Byla to nepříjemná práce. Zanedlouho ztratila cit v levé paži a omylem se poranila na dlani. Ale nakonec střepeň pouta přerázla, začarovaný provaz zmizel a třpytivá bílá magie pableskující okolo jejich zápěstí se vypařila do vzduchu. Vydrápala se na nohy a pak si vytrhla z úst roubík.

Isobel se nejdřív vrhla k oknu. Trhnutím roztáhla černé sametové závěsy a přimhouřila oči, které si zvykaly na denní světlo, zbarvené Krvavým závojem do tlumeně rudé.

Jenom o metr dál uviděla mechem porostlou zeď z šedých cihel.

„Jestli z tohoto turnaje vyvážnu živá,“ zamumlala, „tak se do Ilvernathu už nikdy nevrátím.“

Protože neměla šanci zamávat na žádného kolemjdoucího a poprosit ho o pomoc, zkusila otevřít okno, jenže bylo pevně zatlučené, a i kdyby se z něj nakrásně pokusila vyskočit, letěla by dolů tři podlaží.

Isobel se otáčela kolem dokola a prohlížela si teď už osvětlenou místnost. Skočila po čarokamenech na pultu, ale hned na první dotek poznala, že jsou prázdné a neobsahují žádná zaklínadla. Mohla by pár kouzel vyrobit — v tomhle pokoji bylo přísad ažaž —, ale to by trvalo, a Reid se mohl každou chvíli vrátit.

Její jedinou možností byl útek.

Opatrně vzala za kliku, vyhlédla škvírou ve dveřích ven a uviděla úzkou chodbu vytapetovanou nehezkyými květinovými motivy. Reid MacTavish měl vkus jako její babička.

Ať už předtím slyšela jakékoli šustění, teď bylo všude ticho. Počkala ještě několik napjatých vteřin a pak se vplížila do chodby, kde její kroky tlumil béžový koberec, a rozhlížela se kolem sebe. Napravo byly pokoje a chraстící topení. Nalevo schodiště.

Po špičkách se kradla po schodech, podél nichž na stěnách visela sbírka zarámovaných rodinných portrétů. Ty nejstarší byly černobílé nebo sépiové, ale taky tam byly novější snímky z jednorázových fotoaparátů. Na zlomek vteřiny si dovolila prohlédnout Reida, svého únosce, v batolecím věku na oranžové tříkolce.

Ve druhém patře se nacházela kuchyně a obývací pokoj, což se moc nelišilo od bytu nad čarokrámekem její matky. Odpadkový koš přetékal obaly od hotových jídel do mikrovlnky.

„Přestaňte — mi — volat. Kolikrát vám mám říkat, že nemám zájem?“

Isobel v pŮlce cesty do přízemí ztuhla. To byl Reidův hlas.

„Jo, jasně že jsem viděl, že vnitřní Krvavej závoj zmizel.“

Isobel potlačila vyjeknutí. Sice věděla, že bariéra oddělující centrum Ilvernathu od turnajového území se láme, ale nedošlo jí, že zanikla úplně.

„Co lidi čekali?“ pokračoval Reid. „Ilvernathská kletba je osm set let stará — to dá rozum, že je nestabilní. A kupříkladu mně to je úplně u prdele.“

Za jiných okolností by se Isobel té komicky nepravdivé lži snad i zasmála. Nejen že Reidovi turnaj nebyl ani trošku u prdele — on jím byl přímo posedlý. Koneckonců byl právě on oním neznámým autorem knihy *Tragická tradice*, skandálního odhalení, které přes noc z Ilvernathu místo tiché dovolenkové destinace udělalo mezinárodně proslulou pamětihodnost. Ale tohle věděla jenom Isobel.

Opatrně nakoukla za roh. Reid se nakláněl přes prodejní pult ve svém krámku. Stál k ní zády, a tak viděla jenom konečky jeho umolousaných tmavých vlasů a prst, na nějž si namotával telefonní šňůru.

„Ne, *ne*, nechci se potkat osobně. Já — já... Proč ne? Protože mám na práci lepší věci.“

Těkala očima do všech směrů a hledala únikový východ. Než ji k Reidovi donesli, aby ji pomohl vyléčit, byla v jeho obchodě jenom jednou a tehdy vešla i odešla předním vchodem, kde však teď stál Reid. Pak si za svými zády všimla chodby, stácející se okolo schodiště. Svitla jí naděje. Tohle přece musí vést k zadním dveřím.

Když si ověřila, že se Reid nedívá, skrčila se za zábradlí. Prosmýkla se okolo koupelny a kumbálu na košťata. A potom za roh, ke dveřím.

Isobel se k nim vrhla a zmáčkla kliku.

Zamčeno.

Strčila prsty mezi žaluzie a roztáhla je natolik, aby za nimi zahlédla úzkou uličku. Na malém parkovišti za drátěným plotem stálo několik prázdných aut. Nikde ani živáčka.

„Co s tím má společného můj věk? Jsem nejlepší kletbotvůrce ve městě!“ vyštěkl Reid z druhé místnosti. „Víte co? Mně je to jedno. Zavolejte Aleshireové. Zavolejte Calhounovi. Zavolejte, komu chcete. Určitě narazíte na nějakýho čarotvůrce, kterej vám rád poví svůj názor.“

Isobel se otočila na patě. Možná tady Reid má někde schovaný klíč. Prohrabala kapsy kabátů pověšených na věšáku vedle. Našla jenom prázdné čarokameny, zmuchlané účtenky, obaly od žvýkaček a pozvánku na každoroční podzimní prodej koláčků Ilvernathské střední školy.

Tiše zanadávala a vyndala ruku z kapsy poslední kožené bundy. Křivák sklouzl z věšáku, spadl na zem a zip přitom s hlasitým cinknutím narazil do podlahových prken.

„Já — já už musím.“

Isobel se zděšeně vrhla ke kumbálu na košťata a skočila dovnitř, ale než za sebou stačila zabouchnout dveře, chytila je ruka Reida MacTavishe. Na prstech se mu třpytila desítka křišťálových čaroprstenů.

„Snažila ses vyklouznout zadem, vid’?“ Prudce otevřel dveře a odhalil tak Isobel, přikrčenou mezi zimními bundami a úkldovými prostředky. „Mám obchod zamčenej zevnitř. Kouzlem Ani dovnitř, ani ven. Chytrý, co? Lidi můžou odejít, jenom když jim to dovolím.“

Isobelin nucený klid se zhroutil jako domeček z karet. Ale nechtěla, aby viděl, že má strach. Za zády nahmatala plastovou násadu — mop. „Donekonečna mě tady držet nemůžeš.“

„Á, ale já tě tady nepotřebuju držet donekonečna, princezno. Potřebuju tě už jenom hodinu.“

Reidovi se na tváři rozlil nafoukaný úsměv. Hrozně se mu líbilo, jak moc Isobel nenávidí tu přezdívkou, kterou jí říkal jen on, jako by se znali o dost líp než doopravdy.

Anebo si Reid možná jenom myslel, že Isobel Macaslánovou — tu holku, jejíž obličej se na něj poslední rok díval z titulních stran všech novin a časopisů — zná. Rozhodně si to myslel celý svět. Poté co Isobel nedobrovolně prohlásili za první členku ilvernathské „Surové sedmy“, se její identita smrškla na výšku jejích podpatků, značku jejího make-upu a délku její sukně. Byla hezká a oblíbená, a k tomu měla výborné známky. Miláček paparazziů. Vražedná slečna dokonalá.

Isobel popravdě Reida taky hodnotila. Jeho nevkusný drsnácký ohoz, deset navlas stejných černých triček, které na jeho vyhublé postavě plandaly. Podmalované oči, díky nimž jeho bledá pleť vypadala ještě bledší. Desítka náhrdelníků s popraskanými, mrtvými čarokameny. Stříbrná pecka v jazyku. Cokoli dalšího, co ještě podtrhávalo image osmnáctiletého rádoby pankáče, který zdědil kletbokrámek po rodičích.

Reid MacTavish byl mnohem větší neřád, než si všichni mysleli.

„Co bude za hodinu?“ zeptala se Isobel obezřetně. Sklouzla rukou po násadě mopu a uchopila ji pevněji.

„Finále,“ odpověděl Reid. „I kdyby to nešlo přesně tak, jak doufám, tak myslím, že zhroucení turnaje je nevyhnutelný.“

Briony chtěla turnaj rozebrat bezpečně, kousek po kousku, aby pět zbývajících šampionů vyvázlo živých. Ale Reid nehodlal být trpělivý ani ponechat odměnu v podobě ilvernathské vysoké magie náhodě. Chtěl turnaj zničit a nechat kletbu, aby vzala zbylé šampiony s sebou. Pak by vysoká magie připadla jemu.

„Jak bys tohohle asi tak mohl dosáhnout do hodiny?“ zeptala se.

Reid se zazubil. „Díky tobě.“

Jakmile se po ní natáhl, Isobel se ohnala mopem. Zachytil ho těsně před svojí bradou, načež zkřivil tvář a druhou rukou se zvláště chytíl za bok. Isobel zavrčela a chystala se ho nakopnout mezi nohy, ale než ho stačila trefit, z jednoho jeho prstenu vystřelila kletba a vzduch zavířil bílou magií.

Mířila na ni.

Když jí magie obtočila jako provázky loutku, vykřikla a noha se jí samovolně vrátila zpátky na zem.

„Pojď.“ Reid jí pokynul ukazováčkem. „Já ti to ukážu.“

Isobel se snažila kouzlu bránit, ale bylo příliš mocné. Zatímco Reida následovala do přední části obchodu, připadala si ve vlastním těle jako nedobrovolný pasažér. Na stole ležela dřevěná čarovnice s vyrytou sedmicípou hvězdou. Okolo se povalovaly cínové prsteny a lahvičky s přísadami, které Reid odhrnul na stranu, aby pro čarovnici udělal místo. Pár jich bylo roztroušených i po podlaze.

Uprostřed čarovnice spočíval Plášť. Byla to jedna ze sedmi turnajových Relikvií — předmětů, které se jako padající hvězdy snášely z oblohy na zem a poskytovaly šampionovi, jenž si je přisvojil, unikátní a mocná zaklínadla z vysoké magie. Plášť měl v sobě kouzlo neviditelnosti a nepřemožitelnosti. Teď tady ležel zmuchlaný na hromádce.

„Tahle Relikvie patří tobě,“ vysvětloval Reid. „To znamená, že tě tady potřebuju.“

Isobel civěla na Plášť a hrdlo se jí sevřelo bolestnými vzpomínkami. Jak jí ho Alistair Lowe dává. Jak jí Alistair Lowe potmě

šeptá strašidelné příběhy. Jak Alistair Lowe bojuje o život a nabízí jí vlastní krev, jenom aby v sobě mohla znovu probudit síly, o něž omylem přišla.

Isobel trvalo několik okamžiků, než se jí vrátil hlas. „C-co to s ním děláš?“

„Sedni si,“ odbyl ji Reid a dál si jí nevšímal. Isobel se sesunula na dřevěnou stoličku před čarovnicí. Reid poklepal na vypínač s čarokamenem u dveří. Neonově oranžová vážka v okně automaticky zhasla. Závěsy se zatahly a skryly místnost před zvědavýma očima chodců a řidičů uprostřed ranní dopravní špičky. A kartonová cedule na skleněných dveřích se otočila. **ZAVŘENO.**

Reid spokojeně popadl skládací hliníkovou židličku, postavil ji před Isobel a obkročmo se na ni posadil. Do podvědomí se jí vetřela vzpomínka na fotku s tříkolkou. „Už jsi někdy seslala kletbu desátý třídy?“

Existovaly dvě varianty zaklínadel: kouzla, která měla za úkol pomáhat a být prospěšná, a kletby, jež měly za úkol ublížit. Třída deset byla nejvyšší třída jakéhokoli zaklínadla, co šlo vyrobit z obecné magie. V každodenním životě bylo jen málokdy potřeba zaklínadlo vyšší než třídy dva nebo tři a většina lidí se nikdy ani nepokoušela o vyšší třídu než šest. Většina lidí k tomu neměla důvod.

„Přece víš, že jo,“ odpověděla Isobel. Smrtčína náruč desáté třídy, již seslala na Alistaira, pocházela z receptu v Reidově rodu dinném grimoáru.

V jeho tváři se mihl zvláštní záblesk, a kdyby nevěděla, že to není možné, skoro by si tipla, že to na něj udělalo dojem. Ale pak zmizel a nahradil ho jízlivý úšklebek.

„No jo. Jak jsem na to mohl zapomenout?“ Reid kývl hlavou k dnešnímu vydání *Ilvernathských listů* na polici napravo, kde se na titulní straně skvěla obrovská fotografie Isobel v Alistairově náruči, rty spojené v polibku. Bylo jí jasné, že až tento týden

vyjde *Šarmantní zpravodaj*, oblíbený celonárodní bulvární plátek, bude v něm podobně skandální článek. „Vždycky mi to připadalo romantický. ‚Kletba smrti, jíž tě někdo políbil, nikdy nemine svůj cíl.‘ Tak se to říká, ne?“

Vůbec nic romantického na tom nebylo.

Na rozdíl od většiny kleteb smrti Smrtčina náruč zabíjela pomalu, s každým zlým skutkem, který oběť vykonala. Alistair možná pořád žije a dýchá, ale ze všech zbývajících šampionů v turnaji byl on ten nejkrutější. Dokonce ani Isobel, která viděla jeho dobré stránky, to nemohla popřít. Pochybovala, že zůstane naživu déle než několik dní.

Isobel mrkáním zahнала zbytečné slzy. I když jí seslání té kletby zlomilo netlukoucí srdce, nelitovala toho. O Alistaira přišli v tom okamžiku, kdy se vrátil Hendry. A kdyby nebylo Švábova pancéře, Isobel by už byla mrtvá — Alistairovou rukou.

Zlostně na Reida hleděla. Snažil se ji vyprovokovat, ale ona mu nehodlala dopřát tu radost, že to funguje.

„Teď mi tady asi začneš vykládat, co za příšernou muziku posloucháš, ne?“ pronesla bezbarvě.

Zamračil se. „Teď vám tady zatlučeme hřebík do rakve. Společně.“

Přestože se tomu Isobel bránila, její levá ruka se natáhla přes stůl k němu. Reid se jí stále díval do očí s tím samolibým výrazem, a jako by jí tím nejděsivějším způsobem na světě žádal o ruku, navlékl jí na prsteníček — přímo vedle jejího prstene šampionů — turmalínový kletboprsten. Podobně jako většina prstenů v jeho obchodě měl nemoderní cínovou obroučku a kámen charakteristického oválného tvaru.

„Ta tvoje kletba ovládá moje tělo, ne mou mysl,“ řekla Isobel. „Nemůžeš mě donutit cokoli seslat.“

Reid jí stiskl ruku a otočil tu svoji dlaní vzhůru, takže se arzenál jeho ošklivých prstenů ve světélkující záři stropních svítidel zatřpytil.

„Prokletí rulíku. Železná panna. Dar gilotiny,“ protáhlým hlasem je jeden po druhém vyjmenovával. „Jen si vyber.“

Takže ji k tomu přinutí, stejně jako kdyby jí u krku držel nůž.

„To bys neudělal,“ prohlásila Isobel a znovu si vybavila fotografie. A čalouněný nábytek a květované tapety a domov, kde kdysi lidé bývali šťastní.

Reid si ji nevěřicně prohlížel. Její odvážná slova vůbec nese-děla k růžové sametové teplákovce potřísněné krví, kterou měla na sobě.

Když znovu promluvil, jeho hlas zněl vážně.

„Myslíš?“

Bez tlukoucího srdce jí vlastní strach připadal cizí. Bylo těžší ho zahnat.

„F-fajn,“ vykoktala. „Kterou kletbu mám seslat?“

„Pekelnou zkázu, přímo na Plášť. Uvědomuju si, že vysoká magie zdvojnásobí třídu každého seslaného kouzla nebo kletby, a vzhledem k tomu, že je Plášť z vysoký magie vyrobenej, radí se k ještě vyšší třídě než desátý. Ale protože patří tobě, mělo by se to vyrušit. Myslím.“

„Myslíš?“

Reid si jí nevšímal, sáhl do kapsy, vytáhl z ní další kámen — tentokrát to byl jemný růženín — a položil ho na Plášť. Nevy-cházelo z něj ani žádné světlo, ani bílá záře obecné magie, ani rudá té vysoké. Byl prázdný.

„K čemu to je?“ zeptala se.

Zamlaskal, jako by byla neposlušné dítě. „Tolik otázek. Musíš se soustředit. Jestli se ti kletbu desátý třídy nepodaří seslat, mohla by se odrazit na tebe — nebo ještě něco horšího. A ani se neobtěžuj ji seslat na mě. Mám na sobě štít stejné třídy a tenhle Dar gilotiny by ti usekl hlavu ještě dřív, než bys toho vůbec stačila začít litovat.“

Isobel opravdu tento postup napadl, ale bohužel mu věřila. Nebyl tak velký pitomec, aby jí navlékl na prst kletboprsten, aniž by byl připravený se bránit.

Jenže pokud na Plášť sešle Pekelnou zkázu, tak ho zničí, a tím pádem zmaří všechny plány, které Briony s Finleym vymysleli. Bez Relikvií existovala jediná možnost, jak turnaj ukončit. Museli by se obětovat, aby žádný šampion nevyšel zpoza Krvavého závoje živý.

Žaludek se jí sevřel strachy. Chtěla se bránit, chtěla přežít, ale ne na úkor svých spojenců. A pokud Reidův plán bude fungovat, pak Isobel stejně zemře.

Měla by to být jasná volba. Přece bylo určitě lepší teď umřít se ctí než zahynout později, ale zbaběle. Briony a Finley by to tak udělali. Dokonce i Alistair, i když byl krutý a bezradný, riskoval svůj život kvůli tomu, co pro něj bylo důležité — kvůli ní.

Vzlykla a její klid se konečně zhroutil. Už byla ze všech těch nemožných rozhodnutí hrozně unavená. Chtěla jít domů, do své postele, za mámou. Chtěla se ve svém těle znovu cítit jako ve vlastním. Chtěla si přestat připadat tak mizerně, chtěla přestat mít strach.

Zatímco Isobel přemýšlela o své smrti, napadla ji děsivá myšlenka. Kdyby nechala Reida, aby ji zabil, komu by připadl Plášť? Podle turnajových pravidel si Relikvie mohli přisvojit jenom šampioni... ale turnaj už se lámal. Nemělo by vůbec být možné, aby Isobel byla tady, v Ilvernathu. A přesto tady byla. Jako nesoutěžící by Reid neměl být schopen s ní mluvit ani jí ublížit. A přesto toho schopen byl.

Kdo může s jistotou říct, že kdyby ji Reid zabil, nepřipadl by Plášť jemu a on by ho pak nemohl zničit sám? Možná to byla malá pravděpodobnost, ale Isobel nebyla ani Briony, ani Finley, ani Alistair. Nedokázala riskovat život jenom proto, že to tak snad je správně. Možná to znamenalo, že ostatní odsuzuje k smrti. Anebo možná, až ji Reid pustí, bude moci přijít na to, jak to spravit.

Jinou možnost neměla.

„Bejt tebou, trochu bych uhnula,“ vyrazila ze sebe.